

Sygn. akt III CZ 37/09

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Wojciech Jan Katner (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie ze skargi S.P. o wznowienie postępowania w sprawie

z wniosku J.G. i P.G.

przy uczestnictwie St.P.

o rozgraniczenie,

zakończony prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w N.

z dnia 14 czerwca 2005 r., sygn. akt [...]

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 29 października 2009 r.,

zażalenia uczestniczki postępowania

na postanowienie Sądu Okręgowego w N.

z dnia 27 maja 2009 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w N. postanowieniem z dnia 27 maja 2009 r. odrzucił skargę S.P. o wznowienie postępowania w sprawie o rozgraniczenie nieruchomości, zakończonego prawomocnym postanowieniem tegoż Sądu z dnia 14 czerwca 2005 r. Sąd Okręgowy uznał, że wskazana w skardze podstawa wznowienia, przewidziana w art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c., w rzeczywistości nie wystąpiła. Wprawdzie podpis skarżącej na wniosku z dnia 21 kwietnia 2004 r. o podjęcie postępowania zawieszono przed Sądem pierwszej instancji istotnie został sfalszowany, jednak nie usprawiedliwia to twierdzenia, że wydane przez ten Sąd orzeczenie kończące postępowanie w sprawie oparte zostało na dokumencie podrobionym. Postępowanie zawieszono z powodu braku dokumentów koniecznych do rozpoznania sprawy (odpisów z ksiąg wieczystych) podlegało podjęciu z urzędu, a więc niezależnie od tego, czy zgłoszony został w tym przedmiocie stosowny wniosek. Nie jest zatem istotne, czy dokumenty te złożyła skarżąca, czy też inna osoba. Okoliczność ta nie miała żadnego wpływu na treść wydanego w sprawie orzeczenia o rozgraniczeniu.

Ubocznie Sąd Okręgowy wskazał również, że skoro skarżąca dowiedziała się o podrobieniu jej podpisu na wniosku o podjęcie zawieszono postępowania najpóźniej w dniu 20 grudnia 2005 r., to – składając skargę o wznowieniu postępowania 30 marca 2009 r. – ewidentnie uchybiła trzymiesięcznemu terminowi do wniesienia tego środka zaskarżenia, liczonemu od dnia powzięcia wiadomości o podstawie wznowienia (art. 407 § 1 k.p.c.).

W zażaleniu na powyższe postanowienie skarżąca zarzuciła Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 403 § 1 pkt 1, 407, 408 i 410 § 2 k.p.c. W konkluzji wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zasądzenie na jej rzecz od wnioskodawców kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zasadniczą przesłankę zaskarżonego postanowienia stanowiła ocena, że podrobienie podpisu skarżącej na wniosku o podjęcie zawieszono postępowania

nie miało wpływu na treść orzeczenia o rozgraniczeniu. Zapatrywanie to zasługuje na aprobatę. Stosownie do treści art. 180 § 1 *in principio k.p.c.* sąd podejmuje postępowanie z urzędu, gdy ustanie przyczyna zawieszenia. Jeżeli zatem w konkretnym stanie faktycznym przeszkoda do prowadzenia postępowania w postaci braku wymaganych dokumentów została usunięta, to kwestia sfałszowania podpisu skarżącej na wniosku z dnia 21 kwietnia 2004 r. pozostawała bez wpływu na decyzję o podjęciu postępowania, a przede wszystkim na treść wydanego w sprawie merytorycznego rozstrzygnięcia.

Skarżąca, kwestionując w zażaleniu ten pogląd ograniczyła się do przeciwstawienia mu własnej, odmiennej oceny, nie popartej żadną argumentacją. Zarzut naruszenia art. 403 § 1 pkt 1 k.p.c. nie mógł więc odnieść zamierzonego skutku.

Stwierdzenie oczywistego braku związku pomiędzy wskazywaną w skardze podstawą wznowienia postępowania a treścią zaskarżonego orzeczenia stanowi wystarczającą przyczynę odrzucenia skargi. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się bowiem – i skąd orzekający pogląd ten podziela – że skarga o wznowienie postępowania nie opiera się na ustawowej podstawie nie tylko wtedy, gdy podana w niej podstawa wznowienia nie odpowiada którejkolwiek z podstaw przewidzianych w art. 401, 401¹ lub 403 k.p.c., lecz także wtedy, gdy podstawa ta wprawdzie została objęta wymienionymi przepisami, ale w rzeczywistości nie wystąpiła (por. m.in. postanowienia: z 15 czerwca 2005 r., IV CZ 50/05, niepubl.; z 7 lipca 2005 r., IV CO 6/05, Biul. SN 2005, nr 9, s. 14; z 24 stycznia 2007 r., III CZ 1/07, niepubl.; z 30 maja 2007 r., IV CZ 22/07, niepubl. i z 22 listopada 2007 r., III CZ 47/07, niepubl.). Nie ma zatem potrzeby roztrząsania pozostałych zarzutów skarżącej, odnoszących się do wskazanej przez Sąd Okręgowy – uzupełniająco – dalszej przesłanki odrzucenia skargi, tj. niezachowania ustawowego terminu do jej wniesienia.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.